

Sub aripile destinului

Mahok Valeria

O, Salieri ! Câți urmași ai în viață...
câți, presupuși fii ai dreptății
râd onestității în față,
cum râde dracul, când se răsfăță.
Câte caractere frumoase și talente
pe valul voințelor rămase
sunt ca epavele corăbiilor
de sarea mărilor roase,
legănându-se doar cu speranță
atunci când banul și influențele
cern izbândeale și râd vieții în față.

Alții, orbecăind sub aripile destinului,
amețiți, ca de puterea vinului,
se adapă din izvorul cotidian,
legănați pe valurile timpului, an de an,
sperând cu tărie
în a lor vie credință,
destinul alege, destinul învinge
și cântărește orice voiță.

Destinul este rețeta prescrisă
înainte de a noastră putință,
în tainice scopuri divine,
purtarea firii spre marea căință...
frământări șlefuite în timpuri răskoapte
și înfloriri spirituale,
ca visele lui Mozart, de după moarte
care în marea lui credință,
de geniu fără referință...
și-a trimis nemurirea în eternitate.

Așa visăm toți,
până să trecem bariera vieții
în lacrimi și șoapte,
spre cercetatul necunoscut...
veșnicia iubirii, idealul speranței,
să nu moară, înainte și după moarte,
nici în cer, dar nici pe pământ
dacă se poate.

21-06-2014